



I.

Mislila sam da mi dan ne može postati gori nego što jest, dok mi moja najbolja prijateljica nije rekla da je hvata ludilo. Opet.

»Ja... što si rekla?«

Stajala sam u hodniku njezina doma, dok je ona hvatala ravnotežu. Odmahnula sam glavom i zurila u nju kroz okvir tamne kose koja mi je pokrivala pola lica. Zaspala sam poslije nastave i preskočila češljanje kako bih što prije izašla. Lissina platinastoplava kosa bila je glatka i savršena, naravno, i padala joj je preko ramena poput vjenčanoga vela. Gledala me kao da je zabavljam.

»Rekla sam da mi tablete možda ne djeluju kako bi trebale.«

Ispravila sam se i otrešla kosu s lica. »Što bi to trebalo značiti?« pitala sam. Oko nas su jurili moroži žureći na sastanak s prijateljima ili na večeru.

»Osjećaš li ponovno...« stišala sam glas. »Osjećaš li ponovno kako ti se vraćaju moći?«

Odmahnula je glavom i vidjela sam malu dozu žaljenja u njezinim očima. »Ne... osjećam se *bliže* magiji, ali je još uvijek ne mogu koristiti. Ono što sam primijetila u posljednje vrijeme su one druge stvari... tu i tamo ulovi me depresija. Ni približno *blizu* onome kako

je znalo biti prije«, brzo je dodala vidjevši izraz mog lica. Prije nego što je počela piti tablete, Lissino je raspoloženje znalo biti toliko loše da se rezala. »Samo je tu malo više nego prije.«

»A ostale stvari koje si u tom trenutku osjećala? Tjeskoba? Halucinacije?«

Lissa se nasmijala. Očito to nije shvaćala tako ozbiljno kao ja. »Zvučiš kao da si čitala psihijatrijsku literaturu.«

Zapravo i *jesam*. »Samo se brinem za tebe. Ako misliš da tablete više ne djeluju, trebamo to nekome reći.«

»Ma ne«, brzo je rekla. »Zbilja, dobro sam. Još djeluju... samo ne toliko kao prije. Mislim da za sada ne trebamo paničariti. Posebno ti — barem ne danas.«

Njezina je promjena teme upalila. Prije sat vremena doznala sam da ću danas polagati kvalifikacijski. To je ispit ili, bolje rečeno, razgovor koji svi čuvari novaci moraju položiti tijekom juniorske godine u Akademiji sv. Vladimira. S obzirom na to da sam se prošle godine skrivala s Lissom, propustila sam ga. Danas će me odvesti čuvaru negdje izvan kampusa, kako bi me ovaj podvrgnuo ispitu. O. K., hvala na detaljnim informacijama.

»Nemoj se brinuti za mene«, ponovila je Lissa smiješeći se. »Obavijestit ću te ako se pogorša.«

»O. K.«, nevoljko sam rekla.

Usprkos tome, za svaki slučaj, otvorila sam svoja osjetila i dopustila sama sebi da je osjetim kroz našu povezanost. Govorila je istinu. Ovog je jutra bila mirna i sretna, bez brige. Ali, duboko u njezinu umu osjetila sam klupko mračnih, neugodnih osjećaja. Nisu je obuzimali, ali je osjećaj bio poput onih naleta depresije i ljutnje koje je imala prije. Bila je samo mrvica njih, ali nije mi se sviđjelo. Nisam željela da takvi osjećaji uopće budu prisutni. Pokušala sam prodrijeti dublje u njezin um kako bih bolje osjetila emocije, ali sam odjednom osjetila čudno iskustvo dodira. Obuzeo me odvratn osjećaj i brzo sam se povukla iz njezine glave. Trnci su mi nakratko prošli kroz tijelo.

»Jesi li dobro?« pitala me Lissa namršteno. »Izgledaš kao da ti je odjednom pozlilo.«

»Samo sam... nervozna zbog ispita«, lagala sam. Oklijevajući, ponovo sam se povezala s njom. Tama je potpuno nestala. Ni traga. Možda je s njezinim tabletama ipak sve u redu. »Dobro sam.«

Pokazala je prema satu. »Nećeš biti dobro ako se uskoro ne pokreneš.«

»K vragu!« opsovala sam. Imala je pravo. Na brzinu sam je zagrlila. »Vidimo se kasnije!«

»Držim ti fige!« povikala je.

Požurila sam kroz kampus i pronašla Dimitrija Belkova, svojega mentora, kako čeka pokraj Honde Pilot. Dosadno. Pretpostavljam da nisam ni trebala očekivati da ćemo preko planina Montane voziti Porche, ali bi bilo puno ljepše da imamo nešto više *cool* od terenca.

»Znam, znam«, rekla sam ugledavši njegov izraz lica. »Oprosti što kasnim.« U tom trenutku sinulo mi je da ću pristupiti jednom od najvažnijih ispita u životu i odjednom sam zaboravila sve o tome da Lissine tablete možda ne djeluju. Željela sam je zaštititi, ali ništa od toga ako ne završim srednju i uistinu postanem njezina čuvarica.

Dimitri je bio predivan, kao i uvijek. Masivna zgrada od opeke bacala je dugu sjenu na nas. U mutnoj svjetlosti pred zoru, njezin obris činio se poput goleme zvijeri.

Oko nas je počeo padati snijeg. Promatrala sam kako lagano padaju nježne, kristalne pahulje. Nekoliko ih je palo na njegovu tamnu kosu i odmah se istopilo.

»Tko još ide?« pitala sam.

»Samo ti i ja«, odgovorio je slegnuvši ramenima.

Moje raspoloženje istog je trena skočilo iz »veseo« u »ekstatičan«. Ja i Dimitri. Sami. U autu. Ovo bi moglo biti vrijedno tog iznenađenog ispita.

»Koliko je daleko?« U sebi sam molila da to bude jako duga vožnja. Kao na primjer, u trajanju od cijeloga tjedna. Koja uključuje noćenja u luksuznim hotelima. Možda ćemo zaglaviti u snježnoj lavini i preživjeti isključivo grijući se tijelima.

»Pet sati.«

»Oh.«

Mrvicu manje nego što sam se nadala. Ipak, pet sati bolje je nego ništa. I nije posve isključena mogućnost snježne lavine.

Maglovitim, snježnim cestama ljudi bi teško vozili, ali za naše dhampirske oči to nije predstavljalo nikakav problem. Zurila sam ravno i trudila se ne razmišljati o mirisu Dimitrijeva losiona poslije brijanja od kojeg sam se topila. Unatoč tome, pokušala sam se usredotočiti na ispit.

Nije to bio ispit za koji moraš mnogo učiti. Ili ga položiš ili ne. Viši čuvari posjećivali su novake tijekom njihove juniorske godine i obavljali s njima individualne razgovore, kako bi preispitali njihovu odluku da postanu čuvari. Nisam znala što su pitali, iako su tijekom godina tu i tamo procurile neke informacije. Stariji čuvari procjenjivali bi karakter i odanost. Znalo se dogoditi da su neke novake smatrali nesposobnima da nastave svoj put i postanu čuvari.

»Zar oni obično ne dolaze na Akademiju?« pitala sam Dimitrija. »Hoću reći, ja sam uvijek za teren, ali zašto mi idemo k njima?«

»Zapravo, ideš samo k *njemu*, a ne k *njima*.« Lagani ruski naglasak prožimao je Dimitrijeve riječi, jedini pokazatelj zemlje u kojoj je odrastao. Inače sam prilično sigurna da govori engleski bolje od mene. »S obzirom na to da je ovo poseban slučaj i on nam čini uslugu, mi smo ti koji putuju.«

»Tko je on?«

»Arthur Shoenberg.«

Naglo sam skrenula pogled s ceste prema Dimitriju.

»Molim?« ciknula sam.

Arthur Shoenberg bio je legenda, jedan od najvećih ubojica strigoja u cijeloj povijesti čuvara, a nekada je bio i glava Čuvarskoga vijeća, skupine ljudi koja se prijavila za čuvanje moroja i time donijela odluku za sve nas. Povukao se iz Vijeća u mirovinu i vratio se čuvati jednu od kraljevskih obitelji, obitelj Badicas. Iako umirovljen, znala sam da je još smrtno opasan. Njegovi pothvati bili su dio moga nastavnog programa.

»Nije... baš nitko drugi nije bio slobodan?« tiho sam pitala.

Vidjela sam Dimitrijević skriveni smiješak. »Bit ćeš dobro. Osim toga, ako te Art odobri, to će ti biti odlična preporuka u dosjeu.«

Art. Dimitri je očito na ti s jednim od najopakijih čuvara ikada. Naravno, Dimitri je i sam bio dovoljno opak, tako da se valjda ne trebam čuditi.

U autu je zavladao šutnja. Grizla sam usne i odjednom se pitala hoću li biti dovoljno dobra za standarde Arthura Schoenberga. Imala sam dobre ocjene, ali stvari poput moga bijega i tučnjave u školi mogle bi baciti sjenu na moju ozbiljnost oko buduće karijere.

»Bit ćeš dobra«, ponovio je Dimitri. »Dobre stvari iz tvog dosjea prevagnut će nad lošima.«

Bilo je kao da mi čita misli. Blago sam se nasmiješila i usudila se pogledati ga. Bila je to pogreška. Dugo, vitko tijelo, tako očito i dok sjedi. Tamne oči bez dna. Smeđa kosa duljine do ramena, svezana otraga na vratu. Ta je kosa bila poput svile. Znala sam to jer sam prošla kroz nju prstima, onda kada nas je Viktor Daškov uhvatio u zamku čarolijom požude. S puno suzdržavanja, prisilila sam se skrenuti pogled i početi ponovno disati.

»Hvala, treneru«, izazivala sam, udobno se smještajući u sjedalu.

»Tu sam da pomognem«, odgovorio je. Glas mu je bio lagan i opušten — prava rijetkost kad je on u pitanju. Inače je uvijek napet i spreman za napad. Vjerojatno je mislio da je siguran u Hondi — ili barem siguran koliko uz mene može biti. Nisam ja jedina koja je imala problema s ignoriranjem romantične napetosti između nas.

»Znaš što bi pomoglo?« pitala sam, ne gledajući ga u oči.

»Hmm?«

»Kada bi ugasio ovo sranje od glazbe i pustio nešto što je snimljeno nakon pada Berlinskoga zida.«

Dimitri se nasmijao. »Tvoj najgori predmet je povijest, a ipak nekako znaš sve o Istočnoj Europi.«

»Ej, pa moram imati materijala za šale, kamarad.«

Smijući se i dalje, tražio je novu radiopostaju. Odjeknuli su zvuci countryja.

»Daj! Pa nisam mislila na to«, uzviknula sam.

Vidjela sam da je na rubu da se ponovno nasmije. »Biraj. Ili jedna ili druga.«

Uzdahnula sam. »Onda vrati na osamdesete.«

Stisnuo je dugme, a ja sam prekrížila ruke na prsima dok je neki europski bend pjevao o tome kako je video ubio radijsku zvezdu. Poželjela sam da netko ubije taj radio.

Odjednom, pet sati se više nije činilo kratkim kako sam mislila.

Artur i obitelj koju je čuvao živjeli su u gradiću duž I-90, nedaleko od Billingsa. Uvriježeni običaj moroja bio je da se raštrkaju posvuda i tako žive. Neki su se bunili, govoreći da su veliki gradovi najbolje rješenje, tako se vampiri mogu izgubiti u masi; noćne aktivnosti nisu neobične i ne privlače veliku pozornost. Drugi moroji, poput te obitelji, bili su pak za slabije nastanjena mjesta, vjerujući da je manja mogućnost da budeš zamijećen ako je manje ljudi oko tebe.

Uvjerila sam Dimitrija da stane u zalognici na putu kako bismo nešto pojeli. Nakon toga smo još stali radi goriva i bilo je oko podneva kada smo stigli. Kuća je bila sagrađena kao farma, jednokatnica, pročelje obloženo drvom i obojeno sivo, s velikim istaknutim prozorima — zatamnjenim da blokiraju sunčevu svjetlost, naravno. Izgledala je novo i skupo, a čak i ovdje Bogu iza nogu, nisam to očekivala od kraljevske obitelji.

Iskočila sam iz auta. Čizme su mi potonule kroz ravan snijeg i škripale po sitnom šljunku na prilazu. Bio je miran i tih dan, osim povremenog daška vjetra. Dimitri i ja hodali smo prema kući, slijedeći pločnik posut riječnim kamenom koji je presijecao dvorište.

Vidjela sam kako se prebacio u poslovno raspoloženje, ali općenito je bio dobre volje kao i ja. Oboje smo osjećali krivnju zbog zadovoljstva ugodne vožnje.

Poskliznula sam se na zaleđeni pločnik i Dimitri me instinktivno uhvatio da ne padnem. Javio se čudan déjà vu na prvu noć kada smo se upoznali. I tada me spasio od sličnoga pada. Zbog vrlo

niske temperature ili ne, no osjetila sam toplinu njegove ruke na svojoj, usprkos svim slojevima ispod moje zimske jakne.

»Jesi li dobro?« pustio mi je ruku, na moj užas.

»Da«, rekla sam i uprla optužujući pogled u zamrznuti pločnik. »Zar ovi ljudi nisu čuli za sol?«

Šalila sam se, ali Dimitri je odjednom prestao hodati. Instinktivno sam stala i ja. Izraz njegova lica odavao je napetost i stanje pripravnosti. Okrenuo se i pogledom pretraživao široko bijelo dvorište prije negoli krenemo dalje prema kući. Htjela sam mu postaviti nekoliko pitanja, ali iz njegova držanja zaključila sam kako je bolje da šutim. Proučavao je kuću gotovo cijelu minutu, pogledao zamrznuti pločnik pa prilaz pokriven snijegom čiju su površinu narušavali samo naši tragovi.

Oprezno, približio se ulaznim vratima, a ja sam ga slijedila. Ponovno je stao, ovaj put kako bi proučio vrata. Nisu bila širom otvorena, ali nisu bila ni dokraja zatvorena. Činilo se kao da ih je netko zalupio u žurbi umjesto da ih je zatvorio koristeći kvaku. Daljnjim pregledom zapazili smo da su izgrebeni rubovi vrata, kao da su otvarana na silu. Sada bi ih otvorilo i najlaganije gurkanje. Dimitri je lagano prešao po okviru vrata, dok mu je dah stvarao oblačiće u zraku. Kada je dohvatio kvaku, zatresla se kao da je razbijena.

Konačno je tiho rekao: »Rose, idi u auto i čekaj.«

»Ali za...«

»Idi.«

Jedna riječ — ali snažna. Ta jedna riječ podsjetila me na čovjeka kojeg sam vidjela kako baca ljude uokolo i zabija kolac u strigoja. Povukla sam se i vratila natrag hodajući po snijegom pokrivenoj travi, radije nego da riskiram na pločniku. Dimitri je ostao stajati na mjestu i nije se pomaknuo dok nisam ušla u auto. Zatvorila sam vrata što sam nježnije mogla. Potom je lagano gurnuo vrata koja su se jedva držala i nestao unutra.

Izgarajući od znatiželje, brojila sam do deset i izvukla se iz auta.

Znala sam da nije najpametniji potez krenuti za njim, ali jednostavno sam morala doznati što se događa u toj kući. Zapuštenu

pločnik i prilaz dali su naslutiti da nekoliko dana nikoga nije bilo kod kuće, iako je to moglo značiti i da Badicasi jednostavno nisu izašli iz kuće. Pretpostavljala sam kako je moguće da su bili žrtve najobičnije ljudske provale. Također je bilo moguće da ih je nešto uplašilo i otjeralo — recimo, strigoji. Znala sam da je zbog te mogućnosti Dimitri postao tako namrgođen, ali to se činilo nevjerovatnim s obzirom na to da je Arthur Shoenberg bio na dužnosti.

Stojeći na prilazu, pogledala sam u nebo. Svjetlost je bila tu-robna i vodnjikava, ali je ipak bila tu. Podne. Današnja najviša točka sunca. Strigoji ne mogu biti na sunčevoj svjetlosti. Nisam se trebala bojati njih, eventualno Dimitrijeve ljutnje.

Prišla sam okolo desnom stranom kuće, sada već u mnogo dubljem snijegu — gotovo stopu. Ništa čudno vezano za kuću nije mi upadalo u oči. Sige su visjele s krova, a zatamnjeni prozori nisu otkrivali nikakve tajne. Odjednom sam nogom udarila u nešto i pogledala dolje. Ondje je, napola zakopan u snijegu, bio srebrn kolac. Bio je zabijen u zemlju. Namršteno sam ga podigla i maknula s njega snijeg. Što je kolac radio vani? Srebrni kolci su vrijedni. Oni su smrtonosno oružje čuvara. Samo jednim udarcem kroz srce ubiju strigoja. Dok se kolci kuju, četiri moroja začaraju ih svojom magijom, svaki svojim elementom. Još nisam učila koristiti se kolcem, ali čim sam ga uzela u ruke, osjetila sam se sigurnijom.

Velika staklena vrata vodila su iz stražnjega dijela kuće na drvenu terasu, na kojoj je ljeti sigurno bilo zabavno. Ali, staklo na vratima bilo je razbijeno, čak toliko da se čovjek lako mogao provući kroz nazubljenu rupu. Gmizala sam stubama terase i pazila na led, znajući da ću biti u velikoj nevolji kada Dimitri otkrije što radim. Unatoč velikoj hladnoći, znoj mi se slijevao niz vrat.

Dan je, dan je, podsjećala sam samu sebe. Ne trebam se ništa brinuti.

Došla sam do vrata i proučavala tamno staklo. Nisam mogla reći što ih je razbilo. Unutra, iza vrata, donesen vjetrom, bio je mali nanos snijega na blijedoplavom tepihu. Povukla sam kvaku na vratima, ali bila su zaključana. Ispružila sam ruku kroz rupu na staklu, oprezna zbog oštih rubova, i bravu otključala iznutra. Jednako oprezno vratila sam ruku natrag i povukla klizna vrata. Čuo

se lagani piskavi šum dok su klizila — tihi zvuk koji se ipak činio preglasnim u jezivoj tišini.

Prekoračila sam prag i stala na komadić poda na koji je sunce bacilo svjetlost kada sam otvorila vrata. Oči su mi se prilagodile sa sunca na mračnu unutrašnjost. Vjetar je zapuhnuo kroz otvorena vrata i zakovitlao zastorom oko mene. Bila sam u dnevnom boravku. Vidjela sam samo stvari uobičajene za taj prostor — kauče, televizor, stolac za ljuljanje.

I tijelo.

Bila je to žena. Ležala je na leđima ispred televizora, rasute tamne kose oko sebe. Širom otvorenih očiju prazna pogleda zurila je gore. Blijeda lica — previše blijeda čak i za moroja. Na trenutak mi se učinilo kako joj duga crna kosa prekriva i vrat, dok nisam shvatila da je crnilo na njezinoj koži bila krv — osušena krv. Rastrgan joj je grkljan.

Ta scena užasa bila je toliko nestvarna, da u prvi mah nisam shvatila što vidim. S obzirom na položaj tijela, žena je vjerojatno spavala. Tada sam opazila i drugo tijelo: muškarac na boku samo pola metra dalje, oko njega je tamna krv zamrljala tepih. Još jedno tijelo polegnuto uz kauč: malo, veličine djeteta. Na drugoj strani sobe još jedno tijelo. I još jedno. Tijela su bila posvuda, tijela i krv.

Odjednom sam registrirala razmjere pokolja i srce mi je počelo snažno lupati. Ne, ne. Nije moguće. Bio je dan. Ružne stvari ne mogu se dogoditi danju. Osjećala sam kako mi kroz grlo nadolazi vrisak, odjednom zaustavljen rukom u rukavici koja se pojavila iza mene i pokrila mi usta. Počela sam se otimati, a onda sam osjetila miris Dimitrijeva losiona.

»Zašto?« pitao je. »Zar nikada ne slušaš? Bila bi mrtva da su *oni* još ovdje.«

Nisam mogla odgovoriti. I zbog ruke i zbog šoka. Jednom sam vidjela kako netko umire, ali nikada nisam vidjela smrt tolikih razmjera. Nakon otprilike minute, Dimitri je konačno maknuo ruku, ali je ostao vrlo blizu iza mene. Nisam željela više gledati, ali se činilo nemogućim skrenuti pogled s prizora ispred mene. Tijela posvuda. Tijela i krv.

Napokon sam se okrenula prema njemu. »Dan je«, šaptala sam. »Ružne stvari ne događaju se danju.« Čula sam očaj u svome glasu, molbu malene djevojčice da netko kaže kako je sve to bio samo ružan san.

»Ružne stvari mogu se dogoditi bilo kada«, rekao mi je. »A ovo se nije dogodilo danju. Vjerojatno je to bilo prije nekoliko noći.«

Usudila sam se pogledati tijela i osjetila kako mi se diže želudac. Dva dana. Dva dana biti mrtav, da je tvoje postojanje ugašeno — a da nitko na svijetu ne zna da te više nema. Oči su mi zastale na tijelu blizu izlaza iz sobe u hodnik. Bio je visok, predobro građen za moroja. Dimitri je morao primijetiti što gledam.

»Arthur Schoenberg«, rekao je.

Gledala sam njegov krvavi vrat. »Mrtav je«, rekla sam, kao da to nije prilično očito. »Kako on može biti mrtav? Kako bi strigoj mogao ubiti Arthura Schoenberga?« Nije se činilo mogućim. Nemoguće je ubiti legendu.

Dimitri nije odgovorio. Umjesto toga spustio je ruku prema onoj u kojoj sam držala kolac. Ustuknula sam.

»Odakle ti to?« pitao je. Opustila sam stisak i dopustila mu da uzme kolac.

»Vani. Na zemlji.«

Držao je kolac i proučavao njegovu površinu dok je sjajio na suncu. »Razbijen je štit.«

Mojemu još ošamućenom mozgu trebalo je nekoliko trenutaka da obradi njegove riječi. Onda sam shvatila. Štitovi su bili magični prsteni koje su moroji začarali. Kao i kolci, izrađeni su primjenom magije svih četiriju elemenata. Zahtijevali su moroje koji se iznimno služe magijom, često i više njih za jedan element. Štit je mogao zaustaviti strigoje, jer je magija bila napunjena energijom života, a strigoi je nemaju. Ali zaštita je brzo slabjela i zahtijevala je stalno održavanje. Većina moroja nije ju upotrebljavala, ali neka mjesta jesu. Akademija sv. Vladimira bila je okružena nekolicinom njih.

I ovdje je bio štit, ali je skinut kada je netko bacio kolac kroz njega. Njihova magija bila je u sukobu, kolac je pobijedio.

»Strigoji ne mogu dirati kolce«, rekla sam mu. Shvatila sam da često govorim *ne mogu* i *ne*. Nije lako kada su ti uzdrmana tvoja temeljna uvjerenja. »A to ne bi učinio nijedan moroj ili dhampir.«

»Ali mogao bi čovjek.«

Pogledi su nam se sreli. »Ljudi ne pomažu strigojima«, zastala sam. Opet *ne*. Ali nisam si mogla pomoći. Jedine stvari u koje smo se mogli pouzdati u borbi protiv strigoja bila su njihova ograničenja — sunčeva svjetlost, štitovi, magija kolaca itd. Iskorištavali smo njihove slabosti protiv njih. Ako su imali druge — ljude — koji bi im pomagali i na koje ne djeluju ta ograničenja...

Dimitrijevo lice bilo je strogo, još uvijek spremno na sve, ali iskrica suosjećanja bljesnula je u njegovim tamnim očima dok me gledao kako vodim svoju mentalnu bitku.

»To mijenja sve, je l' da?« pitala sam.

»Da«, odgovorio je. »Mijenja.«